

Koncepce sociální bezpečnosti (Pravidla našeho života)

Všechno kolem nás se nějakým způsobem mění, nějak se vyvíjí. Květina vyrostle, když semínko umístíme do vhodných podmínek. Když přijde mrak, je dost možné, že zaprší. Vše je nějak uspořádáno do soustavy vzájemně provázaných podmínek. Otázka zní, jestli můžeme ony podmínky poznat? A co je vlastně to poznání? Když víme, do jakých podmínek umístit semínko, aby z něj vyrostla květina, jde o znalost. A znalost je něco odděleného od samotného objektu, i když ho vlastně popisuje ve smyslu, jak se on proměňuje. Znalost je něco sjednocujícího objekt (semínko) a subjekt (člověk, ten kdo poznává). Znalost ale může být správná, adekvátní, pravdivá nebo nesprávná, neadekvátní, chybná. V čem se to pak projevuje? Např., když si budeme myslet, že, aby semínko vyklíčilo, stačí ho dát na slunce, tak se nedočkáme. Naše znalost toho procesu růstu a rozvoje je chybná, neadekvátní a proto se onen proces nerealizuje. Je třeba přidat vodu a možná ještě něco dalšího. U většiny procesů je nutné, aby se rozvíjely, splnit a splňovat celou řadu podmínek. Být v míře. Když totiž dochází potom k trvalému narušení nějaké byt' jen jedné míry, podmínky rozvoje, nebo když dojde jednorázově k výraznému narušení míry nebo měr, může dojít k tomu, že rozvíjející se proces začne degradovat. Krajním projevem degradace je likvidace nosiče procesu, jeho rozklad na dílčí komponenty. A každý proces má i vyměřenou délku svého působení v materiálním rozprostraněném prostředí, kde je vše nějakým způsobem vymezeno konečností.

Věčný je pouze Bůh. Člověk je konečný a roli Boha, ke které je předurčen, naplňuje tvorbou kultury, která je předávána z pokolení na pokolení, kde smyslem v rozvojovém duchu je v první řadě zachování, přežití té kultury a jejích nositelů pod vlivem vnějšího prostředí, vnitřních změn a řízení samotného. A jsme u řízení. To je abstraktní název pro všechny děje a procesy, které nás obklopují včetně nás samotných. Neboť vše je nějak předurčeno, vše spěje k nějakému cíli. A k dosažení cíle se využívají určité prostředky. Tedy společnost musí přežít a zároveň i realizovat potenciál všech jejích členů, aby se podobala Bohu. Neboť Bůh od počátku a permanentně a ve všech ohledech realizuje dobro na maximum. Což ovšem neznamená, že si člověk nemůže vybrat zlo. Zlo činíme ve většině případů pouze z nevědomosti. Vědomě vybírat zlo není přirozené a logicky je to v rozporu s Bohem, který vždy volí dobro, protože u Boha je vždy a za všech okolností dokonalá znalost všech možných scénářů. A protože Bůh od počátku realizuje proces svého znovusjednocení, svého sebepoznání, tak nejen, že zná všechny možné scénáře, ale přímo v nich tím směrem, který odpovídá hlavnímu a jedinému cíli onoho znovusjednocení, předurčuje cestu, a aktivně pomáhá všem zúčastněným se na ní držet. Z toho také vyplývá fakt, že globalizace tedy proces sjednocování pravidel na úrovni všech kultur na Zemi je proces objektivní a subjektivní jsou pouze způsoby jejího řízení. A tyto subjektivní způsoby řízení se dříve nebo později budou muset sladit s principy Boha neboli Hierarchicky nejvyššího řízení. V tomto ohledu bude potřeba narovnat obsah z hlediska priorit zobecněných prostředků řízení ve vztahu ke společnosti. Kde postup jde od nejobecnějších pravidel, filosofie, přes výklad dějin, faktologii a ideologickou rovinu, po ekonomické a biologické vazby, až po vyložene silové působení. Jednoduše jde o to, hledat a nalézat ty principy a postupy rozvoje od nejobecnějších po ty nejkonkrétnější. Středem jsou základní nosné struktury: Pravda, Rodina, Národ, Práce, Umění, Láska, Filosofie. Vše ve smyslu naplnění radostí, stabilitou, vzájemností, blahem a poznáním pro všechny. Bůh je v tomto smyslu principem udržení se v rozvoji, jakousi správnou mírou, která je všemu vlastní a ke které je nezbytné se vědomým úsilím přibližovat.

Člověk vlastně svým napojením se na Boha skrze svědomí a živým dialogem s Bohem usiluje o realizaci božského plánu, ve kterém má každý a všechno své místo a v němž je v lásce prostor pro tvořivý rozvoj všech a všeho nepodmíněně. V realitě pak s ohledem na úroveň mravnosti platí: Vše probíhá tím nejlepším možným způsobem, v závislosti na úrovni mravnosti všech zúčastněných. A proto je důležité, aby mravnost byla rovnoměrně rozprostřena a identifikovaly a brzdily se podmínky pro udržování nemravnosti. Člověk je svobodný ve smyslu výběru toho, kterou cestou se vydá, ale vlastně by bylo dobré, aby volil v souladu s celkovou Mírou neboli v souladu s Bohem. Co to znamená? Aby jeho rozhodnutí byla rozvojová pro něj i pro okolí. Aby se dostával do souladu a harmonie vnitřní i vnější. Aby vše ladilo. S-vo-bo-da → s vůlí Bohem danou. K tomu mu má napomáhat systém různých zpětných vazeb. Od emocí počínaje, logické rozumové kostry světa, až po Jazyk životních okolností, skrze který Bůh s každým osobně hovoří a k němuž je třeba být vnímavý. Co znamená realizace potenciálu všech členů společnosti? Minimálně jde o to, aby všichni měli a disponovali znalostmi, které jim umožní maximalizovat míru ve smyslu délky života. To je celý komplex získaných základních znalostí o tom, co dělat a také co nedělat, aby člověk rozvíjel své tělo i ducha. Je zřejmé, že na úrovni těla je sjednocení symbolem nového života. Primárně však sjednocení probíhá na úrovni ducha, kde pracují znalosti, plány a cíle. Tam platí kritérium bezpečnosti ve smyslu přispívat plošně vůči všem členům společnosti bez rozdílu k zachování a posilování podmínek rozvoje i ve vztahu ke všemu ostatnímu tak, aby bylo vše vzájemně vyladěné na všech úrovních.